

ste, er det nødvendigt at give dem en passende Løn derfor. Her er der Tale om de øverste Ledere af Vandbygningsvæsenet; det følger ganske af sig selv, at man ikke kan faa Førsterangsmænd for den Løn, man fastsætter her. Saa bliver der svaret: ja, men hvis man har en Mand, man sætter særlig Pris paa, er det jo en let Sag at dotere ham et Par tusinde Kroner paa Finansloven, og dette vil der neppe blive rejst synderlige Vanskeligheder imod! Det er den Stilling, Flertallet i Almindelighed indtager overfor dette Spørgsmaal. Jeg er ganske uenig med Flertallet paa dette Punkt og tror ikke, at det er den rette Vej at gaa, thi det kommer jo da ganske til at afhænge af, i hvilket Forhold vedkommende Minister paa det Tidspunkt staar overfor Flertallet. Hvis det er en Minister, Flertallet ikke synes om — jeg vil slet ikke tale om, hvis det er en Minister, der er af en anden Afskygning — saa faar han ikke Sagen ført igennem, og saa kommer selve Embedet, den Mand, der beklæder det, til at lide under dette Forhold. Jeg anser denne Vej for at være fejlagtig. Jeg benægter ikke, at der kan være Forhold, hvor man ikke har anden Vej at gaa, men naar man giver en ny Lov og i al Almindelighed erkender, at dette ikke er en Lønning at byde de øverste Ledere af Vandbygningsvæsenet, skulde man ikke gaa en saadan Vej men have taget imod Regeringsforslaget, der ialt væsentligt kunde accepteres. Det er Grunden til den Stilling, jeg har indtaget. Alle ere enige om, at de øverste Poster af den Art ere saa vigtige, at man ikke kan lønne dem for godt, hvis man da kan faa de bedste Folk. De Penge indvindes saa let igen, det er man enig om, men man kan ikke blive enig om at gaa til at yde en saadan virkelig god Løn, for hvilken man kan faa de bedste Mænd, og saa henviser man til denne midlertidige eller mangelfulde Udvej at gaa til Finansloven. Naar man opretholder det Princip, vil Resultatet blive, at det bliver et Anciennetetsvalg og intet andet. Hvis man altsaa har en brugbar Mand, der staar som Nr. 1 og en brugbar Mand, der staar som Nr. 2, medens der udenfor findes udmærket dygtige Folk, som maaske ere i højeste Grad kvalificerede, bliver det et Anciennetetsvalg, der foretages; man vil ikke løbe Risikoen at skulle søge til Finansloven ved at trække ny Mænd ind i Stillingerne.

Jeg har dog ment, at jeg ved denne Lejlighed burde gøre opmærksom paa, at

man ikke bør gaa denne Vej, ogsaa for Fremtidens Skyld, og anbefaler derfor mine Venner at stemme for Ændringsforslag under Nr. 1 og 2 — de blive selvfølgelig vedtagne alligevel — for at konstatere, at man finder det urigtigt at gaa den omtalte Vej. I øvrigt vil jeg selvfølgelig varmt anbefale at stemme for Lovforslaget som Helhed, da det ubetinget som saadant maa betragtes som et betydeligt Fremskridt.

Bluhme: Jeg har stillet et Ændringsforslag udenfor Betænkningen, som til Dels er en Følge af et Andragende, som af mig er indbragt i Tinget i Januar Maa-ned, og som findes som Bilag til Betænkningen. Maa jeg først beklage, at jeg ikke var til Stede ved første Behandling af Lovforslaget, hvor jeg ellers kunde have faaet Lejlighed til at fremsætte de Tanker, som ere udtrykte i det paagældende Andragende. Jeg skal samtidig udtale overfor den højtærede Minister min store Tilfredshed overfor Lovforslaget, som jo hviler paa humane Grundsætninger, om jeg end beklager, at det har den Mangel, som jeg søger at afhjælpe ved mit Ændringsforslag. Jeg foreslaar, at der oprettes en Klasse mellem Lovforslagets 7de og 8de Klasse, i hvilken Havnebetjentene skulle optages. Naar jeg nu har fremsat dette Forslag, vil jeg overfor det ærede Medlem for Helsingør (Christian Rasmussen) straks sige, at jeg, da jeg ikke kan vente, at Tinget vil følge mig, som staar udenfor Udvalget, naar jeg har hørt Udtalelser derom, vil tage Forslaget tilbage ganske i Overensstemmelse med den Fremgangsmaade, som benyttes af det ærede Medlem og af alle andre ærede Medlemmer, som ere stillede som jeg, idet vi nemlig tage Forslagene tilbage for ikke at faa dem forkastede og derved umuliggøre, at den i Ændringsforslagene nedlagte Tanke kan blive tagen op paa ny ved 3die Behandling. Jeg haaber, at jeg kan faa den højtærede Minister og Udvalget til at gaa ind paa min Tanke i Forslaget, og for at lette Muligheden derfor vil jeg, efter at have hørt Udtalelserne, ubetinget blive nødt til at tage Forslaget tilbage, medmindre det mærkværdige skulde ske, at Ministeren og Udvalget straks ere klare over, at de kunne tiltræde det, og at Tinget kan vedtage det. I saa Tilfælde er der jo ingen Grund til at tage det tilbage. Det ærede Medlem beklagede meget, uagtet han holdt saa meget af mig, at jeg havde svigtet min Fortid. Det skulde være et